

T O M I S

REVISTĂ EPARHIALĂ DE CONSTANȚA

CEL CE VA BEA DIN APA, PE CARE O VOIU DA EU

NU VA INSETA IN VEAC. — IOAN IV. 14

SUMAR

<i>Invățătura pentru tineri și bătrâni</i>	† Gherontie
<i>In prag de an nou</i>	
<i>Cuvântul d-lui General</i>	Ion Antonescu
<i>Indemn la înfrățire</i>	
<i>Comunicatul Sf. Sinod</i>	
<i>Sub semn de duh nou</i>	Diac M. Tătărâm
<i>Martorul din Ierusalim</i>	Pr. Const. I. Gheorghe
<i>Iisus și pacea</i>	Corneliu Grumăzescu
<i>Mântuitorul și desmoșteniții soartei</i>	Pr. V. Nartea
<i>Recenzii</i>	Pr. M. Rădulescu
<i>Recepția de Anul Nou</i>	
<i>Partea oficială</i>	

T O M I S

Revistă oficială, lunară, eparhială, de Constanța.
Sub patronajul Prea Sfințitului
EPISCOP GHERONTIE

Invățătura pentru tineri și bătrâni*)

Ingerii cerului au scoborât treptele luminii, mergând să vestească lumii că în Vitleem s'a născut, după cum grăește Sfânta Scriptură, Hristos Fiul lui Dumnezeu.

Nașterea ar fi trebuit să însemneze pentru omenire un imbold spre desăvârșirea ființei ei.

Steaua care a răsărit atunci a rămas veșnică pe chipul cerului, mergând dealungul drumului nostru, dar noi n'am știut să ne adăpăm din lumina sfântă a ei —care a isvorât din însăși Ființa lui Dumnezeu.

O pânză ne-a acoperit ochii întunecându-ne mintea și ne-a făcut să ne frângem viața de piatra de poticnire.

În ceruri veacurile s'au scurs în pace. Pe pământ, omul care primise cu bucurie vestea mântuirii, n'a fost vrednic de o asemenea nestimată.

În loc s'o țină ca pe o comoară, a lăsat-o să se depună pe fața ei sgura păcatelor. Trupul și l-a în-

*) Din „Pământul“ Anul IX Nr. 221-23, Decembrie 1940.

gropat în mocirlă. Fiii Satanei au lucrat cu el—și lucrează neconținut—nu ca să-l înalțe pe muntele fericirii, ci ca să-l arunce în focul Gheenei.

Omul, niciodată, n'a putut să înțeleagă minunatele cuvinte ale apostolului Pavel: «*Toate limbile omenști și îngerești de le-aș vorbi, dacă nu am dragoste, m'am făcut aramă sunătoare ori chimval gălăgios*» (Corinteni 13). Totul e zadarnic dacă nu avem dragoste. Ce poate însemna Nașterea Mântuitorului altceva decât dragoste. Faptul acesta nu l-a înțeles omenirea. Dragostea e sensul adânc al Nașterii lui Christos. Dumnezeu Tatăl nu ne putea altfel arăta dragostea Sa mare, decât numai prin trimiterea Fiului Său în lume. Dragostea înseamnă pace. Primele cuvinte ale îngerilor au fost: «*Pace și între oameni bună voire*».

Numai prin dragoste se poate ridica omul deasupra fiarelor. Apostolii ni-o spun într'un chip minunat: *Nu răsplățiți rău pentru rău, nici ocară pentru ocară, ci dimpotrivă binecuvântați, căci la aceasta ați fost chemați.*

Pentru că cine voiește să iubească viața și să vadă zile bune, să-și înfrâneze limba dela rău și buzele să nu grăiască viclesug. Să se ferească de rău și să facă bine, să caute pace și să țină la ea. Căci ochii Domnului sunt pentru cei drepți și urechile Lui spre rugăciunea lor, iar Domnul împotriva celor ce fac rele.

De veți pătimi pentru dreptate, fericiți veți fi. Iar de prigoana lor să nu vă temeți, nici să vă turburați: ci pe Domnul—pe Christos—să-L sfințiți în inimile voastre și să fiți totdeauna gata să răspundeți oricăruiă vă va cere socoteala despre nădejdea voastră, însă în blândețe.

Iar această mântuire închipuie botezul care vă mântuește astăzi și pe voi, nu cu ștergerea necurăției trupului, cu deschiderea cugetului bun către Dumnezeu prin învierea Lui». (Iisus) Petru I; 3.

De unde vin războaiele, de unde certurile dintre

voi? Oare nu de aici, din poftele voastre, care se luptă în adâncul mădularelor.

Poftiți și nu aveți; ucideți și pizmuiți și nu dobândiți.

Vă sfădiți și vă răsboiți și nu aveți, pentrucă nu bine cereți.

Cereți și nu primiți, pentrucă cereți rău, cu gând să risipiți pentru plăcerile voastre.

Vai vouă! Nu știți oare că prietenia lumii este dușmană față de Dumnezeu. Așa dar, cine va voi să fie prieten cu lumea, se face vrășmaș lui Dumnezeu.

Au vi se pare că Scriptura grăește în deșert?

Apropiați-vă de Dumnezeu și se va apropia de voi. Curățiți-vă mâna care a ținut păcătoșenia, lămurii-vă voi cei cu inima împărțită». (Iacob. Cap. 4).

«Tot așa voi, tinerilor, plecați-vă celor bătrâni; toți, unii față cu alții, învesmântați-vă întru smerenie, pentrucă Dumnezeu celor trufași le stă împotriva, iar celor smeriți li dă dar».

Stați împotriva răului vârtoși în credință, știind că aceleași suferințe se împlinesc și cu frații voștri împrăstiați între neamuri. Mai înainte de toate țineți din rășputeri, la dragostea dintre voi, pentrucă dragostea acoperă mulțime de păcate. (Petru I, 4).

În aceste graiuri ale Sfinților Apostoli se află viața pe care trebuie s'o trăim. E oglinda, în care ne privim sufletul. Pare că noi niciodată n'am știut că Nașterea Mântuitorului este primăvara vieții omenești. Floarea cea mai gingașă a lui Dumnezeu, Iisus, se naște în vremea aspră a iernii, rămânând veșnic în strălucire.

Dorește sufletul meu că acum în aceste clipe grele, inimile voastre, tineri și bătrâni, se vor deschide și vor primi Nașterea lui Christos așa cum grăiesc îngerii: *«Pace și între oameni bună voire».*

Ascultați neamurile pământului, Hristos Soarele Dreptății se naște, închinați-vă, ca și magii care au învățat dela stea să se închine Lui.

Hristos din cer întâmpinați-L.

Hristos pe pământ înălțați-vă.

Cântați Domnului tot pământul și cu bucurie lăudați-L popoare că s'a preamărit.

† *Episcop Gherontie*

IN PRAG DE AN NOU

Cuvântul Domnului General Ion Antonescu

În pragul anului care începe, D-l General Ion Antonescu, Conducătorul Statului, a adresat Țării o solie plină de îmbărbătare și de nădejde. După trei luni de guvernare, Conducătorul Statului prezintă un înalt raport către țară, arătând enormele greutăți prin cari a trecut destinul românesc în anul de pomină 1940, greutăți cărora Domnia Sa împreună cu guvernul legionar, a căutat să le facă față.

Solia D-lui General Ion Antonescu este străbătută dela început până la sfârșit de-o puternică credință. A rostit cuvinte răsărite dintr'o conștiință curată, cu menirea de-a răscoli conștiințele românești. Dar încercarea noastră de-a comenta rămâne palidă. Dăm mai degrabă cuvintele autentice ale Conducătorului Statului.

ROMÂNI,

„În această noapte de adevăr, de credință și de lumină nouă, nu vă cer decât o judecată dreaptă.

Nu vă cer gânduri de răsplată.

Dar vă cer să înțelegeți că am făcut tot ceea ce un om sprijinit de Dumnezeu putea face.

Am întărit Dinastia, curățind Tronul de pete umilitoare și treptele lui de slugi nevrednice.

Am întărit poziția Țării, sprijinind-o pe înțelegerea cu trei din cele mai mari și mai puternice imperii ale lumii, o înțelegere sigură și demnă, care să ne dea liniștea și să ne asigure propășirea viitorului în onoare.

Am făcut un mare acord economic, sprijinit de Fuehrer, ca să pot reface tot inventarul agricol al Țării, să dăm țaranilor pluguri și tractoare, să întemeiem o industrie agricolă și să ne punem în valoare bogățiile, refăcând și drumurile noastre.

Am sprijinit și așezat pe toți refugiații și instituțiile izgonite din teritoriile sfășiate, expropriind 56.000 hectare, pentru a

da rosturi de viață celor pribegi și dându-le ajutoare în bani tuturor.

Am repus Statul, pe cât am putut, pe baze de cinste și de muncă, am dat justiției întreaga răspundere a condamnării marilor vinovați de distrugerea averii publice, smulsă din jertfa cetățenească, iar justiția a și pășit la îndeplinirea acestei sarcini.

Am luptat să împac generații, să folosesc energia creatoare a tineretului și să fac din regimul legionar o pârghie politică pentru sprijinul Statului, pe tot ce este nobil și înălțător în tineret.

M'am străduit să înlătur toate consecințele anului rău agricol, aprovizionând regiunile sărace, controlând prețurile, stăvilind speculațiunile; și am făcut totul ca să ajut pe sinistrați, făcând legi și dând credite și ajutoare pentru reclădirea a tot ceea ce a fost cu puțință.

Și cu toate aceste jertfe, pot să vă spun că am realizat economii în bugetul Statului, așa cum nu s'a făcut altădată.

Toate înfăptuirile din această vreme vă vor fi astăzi aduse la cunoștință, ca să mă judecați, cei de bună credință, după cecece am realizat.

După ce veți lua cunoștință de aceste împliniri, veți conveni, Români, că în trei luni de guvernare, am săvârșit tot ceea ce putea săvârși, în împrejurări atât de grele.

S'au făcut, desigur, și unele greșeli. Cele mai multe sunt însă pornite din nerăbdarea, justificată până la un punct, de a înlătura cu un minut mai devreme fumulintele și suferințele atâtor generații.

Nu cred însă să fie printre voi, Români, unul singur, care să creadă că Generalul Antonescu, — hărțuit între salvarea Țării și drumurile în străinătate pentru asigurarea viitorului, — ar fi putut împiedeca o greșeală și n'a făcut-o.

Să nu uităm că eram pe pragul anarhiei și al ocupației străine și că am străbătut o revoluție.

N'am sacrificat nici onoarea, nici liniștea și nici viitorul Neamului. Atât pot să vă spun. Cine este Român și om, mă pcate înțelege.

ROMÂNI,

Aceste zile de reculegere creștinească vin ca să ne aducă aminte, că Fiul Omului a coborât printre noi ca să ne schimbe, a suferit apoi ca să ne înalțe și a murit ca să ne mântuiască.

Dumnezeu este în noi, în credința noastră. Să ne schimbăm, să ne înălțăm, să ne mântuim.

Tu, Române, care ai stat până astăzi deoparte, schimbă-ți sufletul și prinde-te în lanțul nostru de credință românească, fii verigă de temei și statornicie.

Tu, Române, care ne-ai judecat până astăzi după interesele

tale turburate, după ambițiile tale neîmplinite, scutură-ți povara slăbiciunii.

Dă-ți seama că nu ne cârmuește nici vanitatea, nici interesul, nici intriga: că le disprețuim pe toate. Și că singura noastră bucurie și singura noastră vanitate este Țara, este Neamul și veșnicia românească.

Tu, Române, care după ce ai cules lauri de desfătare pe ulițele luptelor politice și n'ai cugetat decât la tine și nu la aplaudatorii tăi; tu, care vii astăzi să ne judeci numai după trei luni de guvernare cu o moștenire tragică—atunci când ai avut ani de liniște și i-ai pierdut zadarnic; tu, care te grăbești să ne condamni fiindcă drumul vanității îți este deocamdată închis, ai curajul și spune ce ai fi făcut cu destinul național, dacă îl aveai în mâini în ceasurile acestea sfâșietoare și dacă crezi că veghea asupra lui este astăzi o binefacere sau cea mai chinuitoare dintre poveri?

Fii om, fii drept și recunoaște că pe deasupra ambițiilor și intrigilor și urilor este Patria, este veșnicia Neamului, și că acolo trebuie să ne întâlnim întotdeauna, chiar dacă nu ne înțelegem de fiecare dată.

Și tu, tânăr entuziast și dornic de sacrificiu, care vrei cu deslănțuirea viforoasă a vârstei tale să spargi barierele și să înnecei în uitare și blestem orice urmă din trecut, ia aminte că adevărata creație cere pregătire, suferință și așteptare, cere înfrățire între generații, cere îndreptarea prin înfăptuiri și nu prin răzbunare. Și dă-ne ascultarea ta credincioasă ca să-ți ducem pașii pe drumul biruinței.

ROMÂNI,

În această noapte, când fiecare ascultă din străfunduri o sfântă și grea poruncă lângă vatra datinelor, înțelegeți că și Patria este o vatră de credință, care așteaptă flacăra voastră de iubire, din arderea jertfei noastre.

Uniți-vă, Români, în credință, în iubire și muncă.

Uniți-vă, din toate colțurile sfâșiate ale Neamului, din toate casele, ca să ducem mai departe străduința strămoșilor și viitorul copiilor noștri.

Cum suntem strâns uniți într'un Dumnezeu, să fim strâns uniți într'o Țară.

Înțelegeți că deaceea ne-am pierdut granițele și drepturile și onoarea, fiindcă n'am știut să ne unim la vreme și să ne îndreptăm unii pe alții.

Granițele unui neam se zidesc întâi în suflete și mor tot în suflete, atunci când un popor nu știe să le cinstească în inima fiecăruia.

Unitatea și forța Neamului aduc plinătatea drepturilor,

Anul care sfârșește a fost an de prăbușire și de ispășire.

Anul care începe este un an de răscruce și de reînviere.

În rosturile viitoare ale lumii, legați cu onestă onoare de ziditorii ei,—noi vom putea împlini, cu fapta noastră, nu numai reînvierea românească, dar un roșt de civilizație europeană.

Scuturați frunțile de neliniște ; pregătiți piepturile de jertfă, întăriți inimile de credință.

Țara are nevoie de toate sufletele, de toate brațele, de toate puterile.

În an nou, cu faptă nouă.

Cu Dumnezeu înainte să strigăm, Români.

Trăiască Majestatea Sa Regele,

Trăiască Majestatea Sa Regina,

Trăiască România“.

INDEMN LA INFRAȚIRE

**la pace, la uitarea tuturor desbinărilor
și patimilor din trecut, punând toți mai
presus de orice, grija pentru salvarea țării**

**Biserica ortodoxă română înconjoară cu toată dragostea pe
M. S. Regele și asigură de toată sollicitudinea conducerea
Statului Legionar**

COMUNICATUL SFANTULUI SINOD

Sfântul Sinod al Bisericii ortodoxe române, întrunit în sesiunea ordinară de toamnă, constată că dela sesiunea sa trecută s'au produs mari schimbări în viața Statului și neamului românesc.

În tot timpul acesta, de adânci dureri și prefaceri, biserica a fost alături de Neam, suferind cu el, ajutându-l să-și recapete nădejdea în ziua de mâine și îndreptându-i sufletul spre Dumnezeu, care încearcă pe cei ce nu vrea să-i părăsească, ci să-i îndrepte pentru a împlini prin ei înalte roluri în istorie.

Dând glas cugetului ei de mamă iubitoare, față de eve-

nimentele care s-au produs în viața neamului românesc în lunile din urmă, Sfântul Sinod declară:

Acte potrivnice dreptății dumnezești

1. Răpirea unor mari părți din pământul țării și trecerea mai multor milioane de români sub jug străin, sunt acte potrivnice dreptății dumnezești care poruncește ca stăpânirea pământului să o aibă aceia cari-l locuiesc și care nu poate aproba ca anumite neamuri să subjuge pe altele, ci cer ca fiecare să se bucure la fel de darul sfânt și dumnezeesc al libertății.

Prin sfâșierea pământului românesc, mai multe eparhii sau părți de eparhii ale bisericii ortodoxe române au rămas între hotare străine și milioane de credincioși și de preoți ai ei își văd strămtorate puțințele de a-și manifesta credința religioasă, cea mai fundamentală și mai necesară pornire a sufletului omenesc.

În fața acestei situații, biserica ortodoxă a neamului românesc își îndreaptă nădejțile și rugăciunile spre Dumnezeu milostivitor, dreptății și al atotputerniciei, care va aduce cu toată siguranța timpuri mai bune pentru poporul nostru, dacă acesta își va spori și mai mult frumoasele însușiri și virtuți de credință, de seriozitate morală și de jertfelnicie.

Devotament față de Tron

2. Biserica înconjoară pe noul și tânărul Rege al neamului nostru, Mihai I, cu toată dragostea ei, rugând pe Dumnezeu—dela care vine tot darul puterii și toată înțelepciunea stăpânirilor—să-i dăruiască o domnie îndelungată, aducătoare de fericire pentru neam și sortită să reîntregească pământul țării. Îi urează să fie un rege apropiat de sufletul poporului și înțelegător al poverilor lui, un adevărat părinte pătruns de răspundere pentru viața morală a supușilor săi, pe care să o promoveze prin pildă personală, printr'o școală inspirată de duhul creștin și prin aducerea întregii vieți publice sub frică de Dumnezeu.

Sprijin nelimitat Statului Legionar

3. Asigură de toată sollicitudinea și ajutorul său noua conducere a Statului Legionar în frunte cu d. Gen. Ion Antonescu. Constatând voința acestei conduceri de a aduce în viața Statului și a poporului român un duh de reînnoire morală, sub semnul credinței și al virtuților creștine, își îngăduie să-i dea îndemnul ca această voință să o aducă pe toată linia și fără nici o excepție în concordanță cu voința lui Dumnezeu, arătată în Sfânta Evanghelie, căci numai astfel în-

irea pe care o intenționează va fi profundă, reală și durabilă.

Apel la înfrățire

4. Sfântul Sinod adresează tuturor credincioșilor Sfintei noastre Biserici un îndemn la înfrățire, la pace, la uitarea tuturor desbinărilor și patimilor din trecut, punând toți mai presus de orice grija pentru salvarea țării. În ordine, în disciplină, în spirit de frățietate să-și dea fiecare contribuția la ridicarea țării și la pregătirea unor zile mai bune. Prin asculțare și supunere la legi, prin împlinirea datoriei și prin muncă nepregetată, să înlesnim opera salvatoare ce o îndeplinește Conducătorul Statului și guvernul țării. Indeosebi se impune, după grozavele încercări pe care ni le-a trimis Dumnezeu, prin părăsirea atâtor întinderi din teritoriul țării și prin cutremurul înfricoșător dela 10 Noembrie, să sărim cu toții în ajutorul fraților noștri loviți de soartă, a refugiaților, a sinistraților și a tuturor celor lipsiți.

Apel către preoți

5. Un apel deosebit îndreaptă Sfântul Sinod către preoștii bisericii, să stea cu întreg devotamentul și cu toată râvna în slujba lui Hristos și a Evangheliei, propovăduindu-i cu însuflețire voia lui așa cum este, neștirbită și nerăstălmăcită. Numai descoperind fără încetare și imprimând sufletelor Evanghelia Domnului și Mântuitorului Nostru Iisus Hristos, numai slujindu-i Lui fără compromisuri, numai silindu-se să facă pe Hristos Domn și stăpân al vieții Neamului, aducem cu adevărat cel mai mare serviciu acestuia pentru prezent și viitor.

Un neam care nu are cu adevărat pe Hristos Domn al său, e ca o corabie purtată pe valurile tuturor greutăților și nenorocirilor, fie într-o parte, fie într'alta.

Aducând acestea la cunoștință și punându-l în inima tuturor fiilor sfintei noastre biserici, Sfântul Sinod își împărtășește binecuvântările sale Statului, Neamului și tuturor drept credincioșilor creștini, ca Dumnezeu să le ajute să scoată la lumină și la biruință deplină asupra tuturor greutăților și neajunsurilor scumpa noastră Țară.

Președinte

Patriarh NICODIM

I. P. S. Mitropolit al Moldovei și Sucevei, Irineu.

I. P. S. Mitropolit al Ardealului, Banatului și Crișanei
Dr. Nicolae.

I. P. S. Mitropolit al Bucovinei, Tit.

I. P. S. Mitropolit al Olteniei, Râmnicului și Severinului,
Nifon.

- P. S. Episcop al Romanului, Lucian.
- P. S. Episcop al Buzăului, Ghenadie.
- P. S. Episcop al Hușilor, Grigorie.
- P. S. Episcop al Argeșului, Dionisie.
- P. S. Episcop al Caransebeșului, Dr. Vasile.
- P. S. Episcop al Oradei, Dr. Nicolae.
- P. S. Episcop al Constanței, Gherontie.
- P. S. Episcop al Armatei, Partenie.
- P. S. Episcop al Maramureșului, Dr. Vasile.
- P. S. Episcop al Americii, Policarp.
- P. S. Arhiereu, Ilarion Băcăoanu.
- P. S. Arhiereu, Veniamin Ploeșteanu.
- P. S. Arhiereu, Galaction Silistreanu.
- P. S. Arhiereu, Efrem Tighineanu.
- P. S. Arhiereu, Valerie Botoșeneanu.
- P. S. Arhiereu, Emilian Târgovișteanu.
- P. S. Arhiereu, Evghenie Suceveanu.

In prag de an nou și sub semn de duh nou

Timpu, această formă de cunoaștere care dă posibilitate ființei umane să-și înțeleagă mai bine nimicnicia sa în raport cu veșnicia, a mai tors încă un an din caerul vremii. Cu bucurii sau tristeți, cu împlinire sau năruire de năzuinți, ruperea ultimei file din șirul celor multe trebuie să prilejuiască o verificare a celor de eri—ce am făcut în anul scurs? Ce facem în cel ce începe? Intrucât firul gândurilor noastre s'a concretizat în ceva? În ciuda celor orbii numai de grija nesigurului mâine, care nu știm nici cum va fi și nici cât va fi, cel puțin odată în an trebuie să răscolim și trecutul. Dacă prezentul înseamnă o culme cu atât mai bine, dar pentru împlinirea gânditului ideal de făurit în îneguratul mâine, e absolută nevoie să-ți plimbi privirea peste sușul lui eri. Să vezi cât ai înfăptuit din rostul tău și mai ales cum ai înfăptuit. Și văzându-ți osteneala, să poți da slavă sau să cerșești îndurare. «Astăzi» nu trebuie să ne surprindă niciodată, fiindcă mai ales azi, când Satana a isbutit să facă a înflori răul

său cel mai mare, războiul, nimeni nu mai știe ziua sau ceasul când va avea a da socoteală de cele ce a făcut «aici» pentru fixat merit «dincolo».

Poate din cauza acestor gânduri avem impresia că ori de câte ori vin sărbătorile mari, toți parcă aud clopotele sunând mai tare; apropiații de Hristos, bucurându-se, îndepărtații, încercând enervarea produsă de frământarea remușcării. Și cine încearcă a privi mai atent chipurile semenilor la zile mari, e cu neputință să nu observe că toată lumea se schimbă, gândește, se întoarce spre scânteia divină interioară, un an întreg lăsată să mocnească sub cenușa materialiceștei străduinți. Astfel nu se explică spontaneitatea prin care frațele tău îți spune: «e Nașterea!, la mulți ani!», etc., deși Nașterea Domnului a fost acum două mii de ani și deși de atâtea ori sărbătorim Crăciunul sau Anul nou.

Totdeauna ne renaștem, datorită răscolirii noastre interioare cu Nașterea și totdeauna simțim nevoia să ne strigăm cu fiice an nou, însetând după ea, înnoirea. Dar câți se nasc din apa și din duhul cel nou, sau câți se înoesc în anul cel nou după chipul lui Hristos.

La asemenea sărbători, preoții, acești deținători ai tezaurului mântuitor, trebuie să știe că sufletele păstoriților oferă cel mai bun prilej pentru însămânțat cuvântul sfânt. De aceea ar fi de dorit ca în zilele acestea «mari» ei, în liturghisire sau în tot ce fac, fie umblând cu Nașterea, cu Botezul sau cu scrisul, să se depășească pe sine, să facă a prișosi harul, să aibe ipostaze de îngeri, să se rupă din grija cea lumească și să dea sufletelor, suspendate în minunată așteptare.

Impărtășirea prea doritei împăcări și a dumnezeescului început.

Câte suflete se întorc la Dumnezeu datorită chemării mistice dintr'o noapte de denii, a cine știe cărui preot cu barbă de argini și suflet de crin!

Sărbătorile anului acestuia au ceva deosebit pentru noi. Din toate părțile lumii străbat vuet de războaie crâncene și noi înșine, ca și în atâtea alte dăji din istorie, ne-am strâns cedând frânturi bune din trupul țării, ca să stăm mai arcuiți pentru definit biruința dela urmă a lui Hristos, care de curând în chip minunat a și isbândit pe plaiurile noastre. Condițiile renașterii noastre de anul acesta sunt deci mai prielnice decât oricând, pentru că odată năruite toate, dar absolut toate falsele nădejdi de a salva neamul și credința noastră și a salva neamul pe alte căi decât cea a spiritualismului creștin, nu ne mai rămâne decât calea propovăduită de însuși Fiul lui Dumnezeu. Nașterea lui Hristos a trebuit și trebuie să aducă slavă întru cei de sus lui

Dumnezeu și pre pământ pace și între oameni bună voie
 Și ca să se înscăuneze acest gând și ideal al omeniei,
 Hristos a spus că aceasta se va împlini mai întâi,
 prin război, prin răsturnarea puterilor întunecului care
 mențin vrajba de totdeauna. Rostul nașterii lui Hristos,
 rostul venirii Lui este pacea și bunăvoirea, realizarea împă-
 răției lui Dumnezeu iarăși în lume, dar ca să se îplinească
 acest rost avem mai întâi războiul. „N'am venit să aduc pa-
 cea, ci războiul“. Deci războiul actual pare a fi preludiul păcii
 și bunăvoiei între oameni. Și măsura viitoareii păci și înțe-
 legeri din lume, va fi măsura biruinței actualei lupte dintre
 idei, spirit și materie.

Firi slabe, firi cari simțiți fiorii sfințelor sărbători și în-
 setați după adevărata învoire și siguranța unei căi mântuitoare,
 țel al vieții voastre, puneți la început de drum pe Dumnezeu
 care ne vorbește în glas de tunet și cutremur! Desbărați-vă
 de gândul cel vechi și înoiți-vă prin Hristos ca să vă găsiți
 adevăratul rost isvoditor al nădejzii îndeplinătaea mântuirii
 voastre!

Intâmpinați-L!

Diacon M. Tătărâm
 profesor

Martorul din Ierusalim

Dincolo de poarta ce se zice Frumoasă, în afară de ce-
 tatea Ierusalimului...

Norod mult, cu bătrâni și cărturari, s'a adunat să pe-
 depsească pe un rătăcit care încercase să propoveduiască un
 Dumnezeu străin, pe care nici ei și nici părinții lor nu l-au
 cunoscut.

Cirineni și Alexandrini, se amestecau deopotrivă cu Ci-
 licienii și Asiaticii, cu aceiași ură în suflete și cu aceiași sete
 de răsbunare. Căci legea le cere să fie fără milă și să nu
 cruțe. Mulțimea nu cruță niciodată. Ea nu judecă, pedep-
 sește!.. Și osânditul care trebuie să sosească, a fost judecat
 de Sinedriu și găsit vinovat de hulă împotriva Tem lului și
 a Legii. D

Până și bolnavii dela Templu și cei dela Scăldătoarea
 Oilor, porniți disdedimineață, se târâseră până aci în cârjele
 lor, sau aduși de rude pe paturile lor portative, ca să fii
 martori acestei ispășiri. Mereu soseau alții noi... ca mânae

de un vârtej nevăzut, pe toate ulițele, pe toate potecile, izvorau nesfârșit, ca niște șivoae repezi ce se aruncă într'un lac.

Vederi printre platânii umbroși cum ieșiau de prin case copii sprinteni, cu sânurile doldora de pietre, cu picioarele goale, femeile cu pruncii la sân, cu hainele mirosind a unt de măslină, abia târându-și sandalele desprinse de curele.

Sinedriștii, în sandale de maslin sălbatic, stau pe ridicătura din mijloc sub o perdea de purpură cu ciucuri și clopoței de aur, sprijinită la cele patru colțuri de patru bețe de trestie.

Cărturarli pedanți, ca și Fariseii îngâmfai, au sub brațe pergamentele sfinte, ca mărturii nesdruncinate că judecata lor s'a condus la Lege care singură hotărăște pedeapsa. Și pentru cel ce ațâță la închinarea de dumnezei străini. Legea cere să-l ucizi cu pietre și să moară, pentru că a căutat să te abată dela Domnul Dumnezeul tău, care te-a scos din țara Egiptului, din casa robiei.

În spatele lor, cei din Sinagoga numită a Izbăviților, cari au dat multe hărțueli în cuvânt cu osânditul, așteaptă mulțumiți să-și vadă biruința; iar încolo, dela zidul cel mai din afară al cetății și până la întâia terasă a Templului, mulțimea se întinde ca o pânză, pe sub copaci, pe străzi și pe acoperișurile turtite ale caselor.

Soldați, însărcinați cu paza ordinii, trec dintr'o parte într'alta în grupuri de câte nouă, obicinuiți cu vivacitatea și strășnicia sentimentelor religioase, cu urile energice și violențele convulsive ale poporului ce se sbate neputincios în ghiarele vulturului roman.

Câțiva smochini înconjoară intrarea în cetate, iar mai jos, în valea ce se deschide în dreapta, o pădure de sicomori își prelungește desişul până'n grămezile de verdeață ale viilor.

Ca mișcată de vânt, mulțimea începu să se clatine strigând și huiduind dela cel mai mic până la cel mai mare și osânditul fu adus pe locul execuției. În urma lui, trec martorii. Sunt trei evrei dintre bătrânii poporului... Mulțimea se înclină în fața lor cu recunoștință. Copiii le sar înainte și le sărută mâinile; iar femeile și norodul pulpana hainei.

Și iată, din mijlocul sinedriștilor, cel ce împlinește slujba de judecător, a ridicat trei degete spre cer. Mulțimea a tăcut. Ierubaal vestește osânda.

• Popor al lui Iahve, visătorul acesta al cărui nume este Ștefan, a fost pedepsit cu moartea, căci a vorbit de răsvărire împotriva Domnului Dumnezeului vostru, care v'a scos din țara Egiptului, și v'a izbăvit din casa robiei, și a voit să te abată dela calea în care ți-a poruncit Domnul Dumnezeul tău să umbli.

Să moară deci, ca să scoți astfel răul din mijlocul tău!».

Ultimele cuvinte abia au mai fost auzite, căci mulțimea strigă infuriată: «să moară, să moară!»....

Și sgomotul crește, învolburându-se dintr'o parte într'alta, din miile de guri ce se ridică poruncitoare și amenințătoare, deopotrivă pentru judecători ca și pentru osândit. Așa hotărâse Sinedriul și așa trebuia să fie, căci cine oare ar fi îndrăsnit să înfrunte toată această mulțime de negustori și sam-sari, de schimbători de bani și zarafi, de sacații ai orașului și de hamali ai caravelor...

«Să moară!». Era cuvântul Sinedriului, strigătul scribilor mândri în togele lor scrobite de învățători și scriitori ai Thorei, al precupeților de păsări din curtea templului, al cârciumarilor din partea de jos a târgului, al leviților și preoților, glasul întregii mulțimi așa de împestrițată care formează populația Ierusalimului.

Indată ce se mai potoli puțin gălăgia, cei trei martori se desprinseseră din mulțime, își desbrăcară hainele potrivit obiceiului, aruncându-le la rădăcina unui sicomor, în fața tănărului Saul aprig apărător al Legii, tânăr fariseu, proaspăt ieșit din școalele rabinice.

Și mâinile lor se ridicară cele dintâi asupra osânditului. Primele pietre au lovit capul feciorelnic al tânărului Ștefan și întregul popor urlă de bucurie, împroșcând din toate părțile cu pietre.

Ci acesta, cu mâinile legate la spate, dar senin la față în împăcarea lui cerească, privește blând mulțimea care cu o clipă mai de vreme îl trimite înaintea Învățătorului său și de pe buzele întredeschise în cuvinte de rugăciune înalță ultima dorință:

Doamne Iisuse, primește duhul meu!...

Dela răstignirea lui Iisus, poporul Ierusalimului n'a mai văzut o moarte atât de senină. Și fiii lui Iuda nu pot înțelege îndumnezeita nădejde care-l face pe Ștefan atât de senin în fața morții și ochii lor înroșiți de patimă și ură, nu pot vedea nimbul razelor de lumină ce-i înconjoară fruntea...

De atâta vreme, Ștefan nutrise tainic în sine nădejdea, de a se învrednici să aducă mărturie sângele lui pentru adevărarea Învierii lui Iisus. Ce mare cinste pentru cei dintâi dintre apostoli, ca și pentru cel din urmă dintre credincioși, decât a fi martor acestei Învieri, care turburase mințile întregului Ierusalim și până dincolo de hotarele Palestinei. •

Dar seninătatea aceasta nu-i place mulțimei și urletul îndârjit se ridică mai groaznic, mai înfiorător...

Ci Ștefan e singur acolo în picioare, în mijlocul acestei mulțimi de câini turbați, lipsit de prietenii cari s'au ascuns de frică, singur cu credința lui, cu gândul la Blândul Iisus

pe care l-a mărturisit cu îndrăsneală înaintea oamenilor și a Sinedriului și în mâinile căruia acum vrea să-și dea duhul.

Tăcerea lui plutește ca un nor de ploaie pe deasupra acestei fioroase învălmășiri, uscată de setea urii și a răsbunării și însetată de sânge nevinovat..

Dar ei mai tare se împulzesc în preajma trupului său, îndârjiți de liniștea aceasta divină.

Bătălia neomenoasă trebuie să se sfârșească. De fapt și puterile lui Ștefan s'au istovit. Trupul lui firav, care până acum a stat stâncă în fața gloatei, se clatină sub loviturile pietrelor ce-i vin din toate părțile și se rostogolesc la picioare, sau trec mai departe vâjâind pela urechi..

«Cade, cade... Jos cu el.. Dați meereu... Mulțimea se bucură și se încurajează. Încă puțin și visătorul acesta blestemat nu va mai fi.. Dar Ștefan nu cade.. Din ce adâncuri sufletești și-a mai adunat osânditul puterile, pentruca să nu se prăvălească sub ploaia de pietre?... Se pleacă cuvios și îngenunche peste pietrele îngrămădite la picioare. Și atunci, din trupul istovit se auzi ca un glas răsunător de trâmbiță, strigătul de pe urmă de iertare și împăcare cu omorătorii; dar și cu eternitatea :

«Doamne, nu le ținea în seamă păcatul acesta !»

Capul se lasă moale pe piept și Ștefan adormi în nădejdea Învierii, sub grămada de pietre care într'o clipă cresc mai înaltă ca un stat de om..

Iar acest strigăt puternic de adâncă iubire și omenie, tună văzduhul și se pierdu în depărtări, fără ca să izbutească să înmoaie inimile împietrite de ură ale asasinilor. Căci deși îl auziseră cu toții, nimeni nu s'a înduioșat și nimănui nu i-a picat piatra din mână într'o iertare omenească sau într'o străfulgerare de iubire dumnezească. Mai tari au țâșnit urletele, mai grele și mai mari s'au ridicat pietrele ca să îngroape nu numai un trup lipsit de viață; ci și acest strigăt de mustrare pentru toți asasinii veacurilor..

Ștefan a murit.. A adormit senin sub grămada de pietre, după cum senină i-a fost viața... în lumina nestînsă a credinței care i-a luminat cărările în vecinicie..

Bucură-te popor iudeu!... Setea ta de sânge a fost potolită... Judecata Legii împlinită... Ți-ai bătut joc de trimișii lui Dumnezeu și le-ai nesocotit cuvintele.. Ai răs de proorocii Lui și i-ai prigonit. Strigă de bucurie până când te va ajunge mânia Domnului. Căci va veni și această zi și ea va fi necruțătoare, căci nu degeaba «Zi a judecății» se va numi.

Poporul e mulțumit și vesel. Poate să se risipească în pace.. să-și vadă de treburile cari au rămas neterminate.. N'are nevoie de iertarea unui Dumnezeu pe care nu l-a cunoscut nici el și nici părinții lui..

N'au rămas pe locul omorului decât martorii și tânărul Saul, păzitorul hainelor.

Au pornit și ei spre templu, căci mai au de discutat la Poarta Apelor, unde sunt așteptați de preoți și de cei mai de seamă ai poporului.

Ziua era calmă și senină. Aci vițele vânjoase își urcă strugurii până'n ramurile pinilor, dincolo sub platani un câmp de trandafiri înfloresc sub roșul sângelui, în rozul topazului sau în albul imaculat al nevinovăției..

Pe pajiște, crinii câmpului se leagănă în unduirea abia simțită a vântului, mai împodobiiți și mai frumoși decât toate podoabele și frumusețile de poveste ale slăvitului rege Solomon.

Merg tăcuți prin praful negru, pe aleea de chiparoși, ce se întinde dela poarta cea mai din afară a cetății și până în curtea templului.

Templul, clădit din piatră cioplită, câte trei rânduri, peste care sunt puse lămne de cedru din Liban, câte un rând, își suprapune în fund de tot caturile în formă de terasă.

Iată-i ajunși în fața ughiului, înaintând spre Turnul de sus, care iese înainte din casa împăratului, lângă curtea temniței.

În dreptul porții Apelor, pe locul deschis din față și pe lângă Turnul cel mare, care iese în afară până la zidul dealului, slujitorii templului, leviții, stau pâlcuri, pâlcuri, în fața caselor, discutând despre rătăcii închiși, de cari temnița e plină și cari își așteaptă rândul la judecată și osândă.

Au ieșit și preoții de deasupra porții cailor și au umplut locul de judecată în care, în vremurile de demult, preotul Ezra—cinstită fie-i amintirea,—citea Legea în fața adunării poporului, alcătuită din bărbați și femei și din toți cei ce erau în stare s'o înțeleagă. Aici își alesese Sinedriul locul ca să discute și să ia măsuri pentru stârpirea acelor rătăcii, ce-și ziceau ucenici ai Celui răstignit.

Ce-a discutat aici această adunătură de farisei și oameni ai Legii?... Ce măsuri au luat preoții și leviții păstrători ai datinelor?... Cum au deslănțuit furtuna prigoanei împotriva ucenicilor lui Iisus, căci—spune Sfântul Evanghelist Ioan,—în ziua aceea s'a pornit o mare fprigonire împotriva Bisericii din Ierusalim. Chinurile și torturile cele mai grele, erau aplicate fără milă, căci Legea nu ocrotea pe profesii mincinoși și pe închinătorii la Dumnezeii străini; iar cealaltă lege a omeniei și-a iubirei, nu era cunoscută acestui popor răsbunător și pedepsitor..

S'au spăimântat ucenicii, s'au clătii fricoșii, s'a împrăștiat turma; dar adevărul a rămas și s'a răspândit cu fugari, până'n părțile cele mai îndepărtate ale Iudeii și ale Samarieii

ba a ajuns chiar până în Fenicia, în Cipru și Antiohia.

Simbriași ai Sinedriului, oameni fără meserie și fără căpătâi, în cete numeroase cutreerău cetatea dintr'o parte într'alta, intrând prin case și luând cu sila pe bărbații și femeile, cari erau bănuși ca făcând parte din urmașii Amăgitorului și-i arunca în femniță. Ci mai neîndurată la scâncetul copiilor și la bocetul mamelor, ceata lui Saul făcea prăpăd în Biserică.

Trupul neînsuflețit al lui Ștefan rămăsese înghemuit sub grămada de pietre...

Niște oameni cu frica lui Dumnezeu s'au apucat să se ostenească să dea pietrele la o parte — căci erau multe, și mari—și l-au îngropat cu plângere mare și jalnică.

Iar unul dintre ei tânguindu-se a zis:

„A murit Ștefan, cu osânda celor înșelători, cu mâinile legate și picioarele puse în lanțuri, sub ploaia de pietre. A căzut cum cade cineva înaintea celor răi!“...*)

Preot Constantin I. Gheorghe

ISUS ȘI PACEA

**«Soarele ce răsare, luminând pe cei cari
sed în întuneric și în umbra morții și în-
dreptând picioarele noastre pe calea păcii»**

(Luca, I, 79)

**«Mărire întru cei de sus lui Dumnezeu și
pe pământ pace, între oameni bunăvoire!»**

(Luca, II, 14)

Când voim să pătrundem învățătura lui Iisus, nu-i deajuns de a ne referi numai la textul Evangheliei, ci trebuie, de asemeni și mai ales, să ne silim de a ajunge la planul spiritual de care el atâră. Și acest plan se stabilește pe culmi, pe linia orizontului, unde cerul și marea se împreună așa fel, încât nu se mai știe bine unde începe unul și unde se sfârșește cealaltă. Omenescul și divinul sunt așa de strânși legați în sufletul lui Iisus, încât nu se mai disting și buzele noastre tre-

*) Va urma.

murânde rostesc cuvinte cari ar arunca spiritele în cea mai mare neînțelegere, dacă însuși Iisus nu ne-ar îndemna să păstrăm măsura și să punem toate lucrurile la locul lor.

Noțiunea păcii în Evanghelie și învățătura lui Iisus cu privire la aceasta, nu scapă acestor constatări.

Totuși, sare în ochii câtorva, cu idei preconceptionale, că noțiunile diferite, pe care scriitorii sfințiți le au despre pace, nu constituie un tot de o armonie desăvârșită. De pildă, se amintește de profeția lui Miheia :

«Și tu, Betleeme, fiica lui Iuda, din care va ieși Acela care va aduce pacea...» n'ar trebui să se închipuie că *ideea pe care profetul Miheia și-o face despre această «pace» se identifică cu gândirea care inspiră, de pildă, cântarea îngerilor : «Pace pe pământ, între oamenii pe care Dumnezeu îi iubește» sau, astfel, când se traduce mai curent : «Pace pe pământ, între oameni bunăvoire!»*

În învățătura profetului, această pace este rezultatul unui războiu de exterminare : «Și în ziua aceea voi da pieirii caii tăi din cuprinsul tău și toate carele de războiu le voi prăpădi. Și voi dărâma cetățile din țara ta și toate întăriturile tale le voi trânti la pământ. Iar întru iușimea mâinii mele, mă voi răzbuna împotriva neamurilor care nu vor vrea să mă asculte!» (V, 214). În Evanghelie pacea nu-i o lucrare de distrugere, de răzbunare sau de ură, ci un sentiment de fraternitate și de iubire între oameni, „*bunăvoire*”, sau între oameni „pe cari Dumnezeu îi iubește”. Însă, cine sunt acești oameni de bună învoire pe cari Dumnezeu îi iubește ? Sunt oamenii a căror gânduri, atitudine morală, voiață și aspirații spirituale tind să se potrivească cu tot cece constituie însăși ființa lui Dumnezeu.

Totodată, această noțiune a Păcii Evanghelice nu-i o aspirație platonice, un vis idilic, o simpă manifestare de misticism contemplativ, ci o atitudine de suflet în legătură directă cu un Dumnezeu al bunătății și al dragostei.

Desigur, chiar și cu un *Dumnezeu al dreptății* care nu fraternizează cu puterile răului, cu aștătorii turburărilor, cu autorii nedreptății și violenții, cu puterile întunericii, cu ambițioșii fără scrupul și cu profesioniștii distrugerii sau ai crimei.

Și, aici, învățătura lui Iisus se alătură de aceea a profetului Isaia, în cece are ea cu totul omenesc, specific moral și adânc divin. „*Pacea trebuie să fie opera dreptății*”, proclamă profetul, „și atunci omenia va sălășlui în pustie și dreptatea va locui în livada cea cu pomi ; pacea va fi rodul

dreptății, roada dreptății va fi liniștea și nădejdea în' veți de veți" (Isaia, XXVII, 16-18). Această identitate de vedere și aspirație este vădită, într'un chip și mai limpede încă, de această profeție a lui Isaia care, făcând aluzie la Mesia cel așteptat striga: „Se va chema sfătuitor, minunat, Prinț al Păcii“, dar „al unei păci care se va stabili și încheia prin drept și prin dreptate“.

Toată lumea știe că, atunci când se va stabili pacea „prin drept și prin dreptate“, nu trebuie să ne temem de a înfrunta pe acei cari voiesc să stabilească pacea pe spoliațiune și pe nedreptate.

Domnul Dumnezeu, spune profetul, privește cu mâhnire că nu există deloc dreptate. El se turbură că nu se află un om drept și se miră că nimeni nu intervine pentru dreptate!“.

Ei bine, cineva a intervenit. Un om s'a ridicat: Fiul Omului, Hristos și, din ziua în care Cuvântul său inspirat a răsunit în câmpiile Galileii, ceva s'a schimbat în lume, nu numai în înțelesul unei mai mari blândeți (bunătate de inimă), a unei mai adânci fraternități, a unei mai intense legături cu Dumnezeu, *ci pe planul actului de eliberare prin excelență, în curajoasa acceptare a necesarelor rupturi, a rezistențelor de neînălțurat și a opozițiilor pe care nimeni și nimic nu poate să le înfrângă.*

„Foc am venit să arunc pe pământ și cum aș dori să fie acum aprins! Pace socotiți că am venit să aduc pe pământ? Vă răspund : nu, ci desbinare. Tatăl va fi împotriva fiului și fiul împotriva tatălui; mama va fi împotriva fiicei și fica împotriva mamei... „(Luca XII, 49-54).

Iisus iubea opozițiile verbale: paradoxul nu-i inspira teamă. El folosea acestea în învățătura sa, pentruca s'o facă mai surprinzătoare. Iisus n'a venit pe pământ ca să aducă foc și sânge. Dar, El a voit să arate, într'un chip neîndoios, că nu avea intenția de a favoriza preferințele noastre, de a admite combinațiile noastre, de a se închina în fața desbinărilor noastre, de a spune „amin“ pentru toate deszicerile, să subscrie la toate ambițiile noastre și să ștergă cu buretele toate nedreptățile noastre. „Pacea“, despre care vorbește aici și pe care o respinge cu atâta vehemență, este această atmosferă de învoire, de îndatorire sau de complicitate, în care se desfășoară, ca într'o seră caldă, afâtea egoisme, socoteli, micimi, ranchiunuri, gelozii și în care biruința acestei potolitoare *siguranță de confort interior*, afectează așa de deosebit sufletele trândave sau închise ermetic pentru remușcările din afară. Impotriva acestei „păci“ se ridică Iisus!

Adevărata pace se câștigă prin luptă mare căci, repe-

tăm, *nu va exista pace, dacă dreptatea nu va birui.*

Aceasta-i, în severitatea și splendoarea sa, învățătura suverană a lui Iisus. Profetul Isaia o prevăzuse și o spunea cu un deosebit curaj: „Oamenii nu cunosc calea păcii, căci nu există nicio dreptate în căile lor! Ei iau drumul pe poteci strămbе. Cine merge pe aici nu va cunoaște niciodată pacea. De aceea, venirea eliberării este departe de noi!”

Da, venirea eliberării este departe de noi. Dar ea ar putea să se apropie, ar fi chiar pe cale să fie promulgată dacă am ști să înțelegem marea lecție a Învățătorului și Mântuitorului nostru.

Și această mare lecție aduce singura deslegare posibilă. Ea confirmă tot ceea ce am spus despre învățătura lui Iisus, cu privire la *împotrivirea răului prin forța armată în slujba dreptului*. Iată-o în simplitatea sa evanghelică: ea se adresează desigur, indivizilor, dar ea se potrivește pentru toate societățile omenești și pentru toate popoarele. Ascultați: „Învoește-te cu pârâșul tău degrabă, câtă vreme ești cu el pe drum, ca nu cumva pârâșul să te dea judecătorului și judecătorul slujitorului! temniței și să fii aruncat în temniță”. (Matei, V, 25).

Pacea adevărată este aceea întemeiată pe respectul dreptului și, ca atare, Iisus nu se mulțumește să se stabilească ordinea internațională numai prin forța armată pusă în slujba dreptului.

Din declarațiile Șefilor de State, a celor mai străluciți reprezentanți ai națiunilor din lume, reiese cum toți confirmă că, din acest războiu trebuie să iasă o lume nouă, un pământ nou în care dreptatea va sălășlui. Ei visează un pământ nou în care solidaritatea omenească și fraternitatea popoarelor vor fi posibile. Însă toți, în unanimitate, sunt de acord că, pentru a se ajunge la această imperioasă necesitate, *trebuie ca forțele armate ale dreptății să poată birui pe acele ale nedreptății.*

Acesta-i visul de potolire universală, de pace triumfătoare în respectarea drepturilor tuturor, ocrotirea popoarelor mici, biruința dreptății și marea speranță a înfrățirii tuturor.

Și acesta, deasemeni, este un vis al Evangheliei. „*Privighiași și vă rugați*”, a zis Mântuitorul. Toate energiile să se consacre acestei imperioase necesități de a veghia și de a fi gata ca să nu fie surprinse de puterile întunericului ci să distrugă și să respingă toate atacurile lor.

Acțiunea este sora rugăciunii. Numai așa se va întări, printre popoare, domnia păcii, întemeiată pe respectarea drepturilor fiecăruia, apărarea libertăților esențiale, libera desvol-

tare a indivizilor și a popoarelor, solidaritatea omenească și dreptatea. O dreptate în stare să facă a se respecta sentințele sale, asigurându-i astfel o durată cât mai lungă, dacă nu chiar veșnică.

„*Fericiți făcătorii de pace!*“, iată condițiunea esențială către care trebuie să îndreptate toate privirile. Acei cari se bat pentru ea și cari mor asigurându-i triumful, participă la consacrarea absolută a operei pe care o urmărește Hristos și Dumnezeu viu al Evanghelilor.

Pacea, între oamenii cari sunt de *bună credință și acei cari nu sunt*, constituie adevărata problemă care-i pe cale să fi deslegată pe linia de foc!

Intr'adevăr, fericiți sunt acei cari își dau viața pentruca marele mesagiu al Crăciunului să devină o realitate. *)

Preot Icon. **Corneliu M. Grumăzescu**
profesor secundar

Mântuitorul și desmoșteniții soartei : Datoria noastră

Dacă scrutăm cu o prișire adâncul societății omenești, vedem că viața prezintă multe aspecte.

Unele prin simetria liniilor și prin plasticitatea formelor, ne fură sufletul și ni-l poartă în sferele senine ale Dumnezeirii, vârșând în cugetul nostru aceea emoție estetică, pe care o simțim oridecâte ori ne aflăm în fața unui tablou de artă; dar sunt și aspecte în fața cărora mintea ne stă în loc, înmărmurită. Abisul și culmea, infimul și subluniul sunt cele două aspecte între care oscilează viața.

Pe aceeași stradă își înalță fruntea semeață, gata să sgârâe norii, palatul bogatului, iar alături de el stă casa săracului, care plânge din streșine durere și privește, umilă și sfioasă, prin ochiurile cârpite cu hârtie, către lumina proiectată de candelabrele cu multe brațe, ale bogatului. Pe aceeași stradă întâlnim doamne cu haine scumpe de blănuri străine, purtând după sine căteluși curați și luxoși, ca semn al desfătării și mulțumirii sulețești și tot pe aceeași stradă întâlnim nenorocitul care-și poartă pașii desculți, pe zăpada ce scârțâe durere...

Când fac aceste reflecții nu mă gândesc la acei cerșetori

*) Din lucrarea : „L'Évangile et La Guerre“ de Étienne Giran, apărută în editura „La Cause“, Paris-1939.

sănătoși dar leneși, care-și murdăresc obrazul, speculând bunele sentimente ale trecătorilor, cerșind mila pe care puteau s'o capete tot așa de ușor prin muncă demnă, ci mă gândesc la cortegiul acelor nenorociți, cărora o soartă nemiloasă și crudă le-a furat unul din brațele, din picioarele sau din ochii lor, făcându-i improprii pentru muncă: mă gândesc la acești, așa numiți desmoșteniți ai soartei, pe cari, întoemai ca un tată care-și alungă de lângă el copilul, soarta i-a alungat dela plăcerile ce oferă altora. Mă gândesc la orbul, pentru care soarele nu mai răsare și nu mai apune, și pentru care luna stă veșnic ascunsă între nori; mă gândesc la ologul de sub picioarele căruia pământul fuge, prăvălindu-se în abis; mă gândesc la ciungul pentru brațele căruia piatra devine înmiit mai grea, și nu se mai urnește din loc; mă gândesc la întemnițatul căruia praful de sare i-a ars plămânii; mă gândesc la văduva și orfanul, pe vatra cărora nu mai arde focul și de pe geamul casei cărora, singurul opaiț ce arde în agonie, nu mai poate topi florile de ghiață.

...Dacă ștergem colbul vremii și ne reîntoarcem cu două milenii în urmă, căutând să reconstituim societatea din timpul Mântuitorului, ne îngrozim și mai mult de unele scene pe care, din fericire, nu le mai întâlnim azi.

Sfânta evanghelie din ziua de 19 Ianuarie, ne pune în față una din aceste dureroase scene și anume parabola cu cei zece leproși, pe care Mântuitorul i-a vindecat cu aceeași dragoste, pe care a arătat-o El față de toți desmoșteniții soartei.

Lepra este o foarte grea boală molipsitoare. Cel cuprins de acest flagel murea în cele mai groaznice chinuri. Boala îi desprindea, unul câte unul, oasele din încheeturi, așa încât nenorocitul lepros își vedea măcinându-se, păticia cu păticia, trupul său cuprins de durere. Dar nu numai atât. Leprosul nu avea voie nici chiar să locuiască în societate, pentru că boala era foarte molipsitoare. El era obligat să petreacă timpul suferințelor sale, în pustiuri sau pe câmpuri, departe de lume, strigând, oridecâte ori vedea pe cineva „necurat, necurat“, pentru a-l avertiza să nu se apropie, și să se molipsească și el.

Departe de lume, dela care ar fi putut primi cel puțin un cuvânt de mângâere, lipsit de orice speranță, cu sufletul pustiu, numai cerul își mai dăruia obolul său de frumuseți, acestui nenorocit..

Venind pe lume, Mântuitorul nu avea să rămână indiferent față de acești desmoșteniți ai soartei. Pe meleagurile Palestinei de altă dată, pe care împietrirea inimii și nătrirea unor greșite idei de suprație lumească, din partea poporului ales al lui Dumnezeu, au făcut-o astăzi un veșnic teatru de lupte între Arabi și Evrei, Mântuitorul lumii mergea din loc în loc, propovăduind învățătura care avea să producă o adevărată revoluție în

omenire și vindecând rănilor sau bolile celor bolnavi, sau înviind din morți pe cei răpiți din sânul familiei prea devreme. Către acești nenorociți își îndreaptă El mai ales privirile. „Lăsați pe copii să vină la mine“ a spus odată, înțelegând prin copii pe cei umili și mici, iar altădată a spus: Oricine va da un pahar de apă unuia din acești mai mici ai mei, mare se va numi în împărăția lui Dumnezeu“.

În imensa Sa activitate, îndulcirea suferințelor celor nenorociți, vindecarea rănilor celor bolnavi, învierea din morți a celor răpiți prea devreme, ocupă un loc de seamă. „Nu cel sănătos are nevoie de doctor“, a spus altădată Mântuitorul, de aceea nici nu stă la masă cu demnitarii, ci intră în casa lui Zaheu, și umblă înconjurat și urmat de mulțime de nenorociți.

Din căldura sufletului său, cei săraci luau o flacăra, din atingerea de hainele Sale o vindecare, din auzirea cuvintelor Lui un îndemn. Urmărit veșnic de Fariseii habotnici cari-L pândeau din umbră, gata în orice moment a-L răpune, zelul Său nicio dată nu a șovăit.

Nici chiar amenințările demnitarilor cu moarte nu-L înspăimântau. Opera Sa trebuia dusă la biruință.

Nu de medicamentele de azi, nici de mijloacele chirurgiei moderne se servea El în vindecarea diferitelor boale, ci de puterea Sa dumnezeiască, în fața căreia nimic nu era cu neputință.

Cei zece leproși, cari nu pierduseră orice speranță de vindecare și cari recurg cu încredere la puterea miraculoasă a Mântuitorului, puteau să miște adânc sufletul Domnului Nostru Iisus Christos.

Rănilor murdare și arse de vânt, singurătatea în care rătăceau fără nicio speranță, până la venirea Mântuitorului, apelul desnădăjduit, dar totuși plin de încredere în El, fără îndoială, vor fi trezit un sentiment de milă față de suferințele lor.

De aceea nici nu întârzie a-i vindeca. Numai unul, însă, din cei zece leproși, și acesta era Samarinean, a căzut în genunchi la picioarele Mântuitorului, ca semn de recunoștință.

O schimbare totală se petrecuse în ființa lui. Dragostea de a trăi mai departe, de a se bucura de frumusețile naturii și de a se bucura de viață i-au luminat puternic conștiința și, ca un mecanism automat, i-au plecat genunchii la pământ, pe care-l îmbrățișează, cașicum întreg ar fi numai al lui. Rănilor îi dispăruseră. Măinile deveniseră din nou curate, durerile încetaseră, sufletul aruncase de pe el haina mâhnirii și mintea putea privi de acum în viitor, pe pânzele căruia își va țese planuri și vise, ca orice muritor. Cine dintre noi nu a avut o durere, o suferință, un moment de întristare, și cine, la venirea unei neașteptate bucurii, după această suferință, nu a simțit ceea ce a simțit leproșul. Cui nu i s'a părut, în aceste momente, că soarele luminează mai puternic, că mintea îi judecă mai limpede și că su-

fletul se desprinde de corp și zboară în sfere necunoscute? Și cu cât durerea a fost mai mare, cu atât bucuria ce vine este mai puternică. Imaginați-vă, deci, fiecare, ce schimbare trebuie să se fi produs în sufletul acestui lepros plin de recunoștință!

Mântuitorul, însă, după cum vedem din diferitele Sale vindecări, nu se mulțumește numai să constate răul și să-l curme din rădăcini, ci urmărește mai departe pe cel însănătoșit, spunându-i să nu mai greșească.

Bolile trupești, trebuie să știm, sunt aproape totdeauna urmările păcatelor noastre. Acest lucru vrea să-l arate și Mântuitorul când, după fiecare vindecare, zice: „Vezi, să nu mai greșești“.

Deci Mântuitorul, după ce vindecă pe cel bolnav, îl previne a nu mai greși, pentruca nu cumva boala să revină cu mai multă furie și, găsind un teren deja pregătit, să răpună pe cel ce i-ar fi căzut victimă.

Mulți greșim în zilele noastre! Deplasarea societății dela făgașul ei normal, angrenajul atât de complicat al vieții ne atrage pe fiecare și, fără să vrem, greșim. Ne cramponăm de situații înalte și privim din Olimpul nostru pe cei de jos. Ne înfruntăm fruntea și privim cu ochi fulgerători pe cel ce vine să ne ceară sfatul. Ne construim bloc-hausuri cu uși cât mai grele, pentru a nu putea intra oricine în interiorul casei noastre. Facem din copiii noștri idoli ai vanității, iar din egoism o armă cu care tăiem, oridecâte ori ni se dă ocazie. Și astfel, înconjurați de cel mai modern confort, în blocul cu uși de cristal, facem din propria noastră persoană un idol, un zeu în Olimp, fără a ne da seama că, la cea mai mică scuturătură, spinarea pământului prăvale depe ea, în mai puțin de un minut, ceea ce noi am construit în zece de ani.

Pentru tot acest soi de păcate, Dumnezeu trimite asupra noastră boale...

DATORIA NOASTRA

Sfânta evanghelie cu cei zece leproși să fie pentru noi un îndemn pentru viața noastră. Să scuturăm pentru un moment din jurul conștiinței noastre, praful intereselor omenești, și pe aripi de gând, să ne îndreptăm puțin mintea și spre cele spirituale. Din străfundul cugetării noastre, din adâncul conștiinții treze, să răsară pentru fiecare îndeletnicire: Ce-a vrut să spună evanghelistul Luca, prin povestirea minunii cu cei zece leproși?

Nu cred să fie minte, oricât de confuză, conștiință oricât de adormită și voință oricât de slabă, care să nu-și dea seama de marele rol al cetirii la slujbă, a acestei sîinte evanghelii, și pentru care această sfântă evanghelie să nu fie un îndemn spre mai bine.

E în miezul iernii. Vântul suflă cu furie și teracota noastră

oricât o înfundăm, nu e în stare să dea camerei de locuit, căldura necesară. Ne-am întrebat vreodată dacă pe strada noastră se află vreun nenorocit? Și de câte ori nu am primit răspunsul, că pe cutare sau cutare stradă se află o familie împovărată unde, lângă un tată infirm, tremură de frig doi sau trei copii? Câți dintre noi am mers, cel puțin odată pe an, în vreun spital, să dăm un cât de mic ajutor unui bolnav pe care moartea abia așteaptă a-l răpi și a-l duce în împărăția lumii, acolo unde blocul și coliba nu mai sunt și unde fiecăruia i se va măsura cu măsura cu care a măsurat?

Să ne dăm bine seama că, dacă bunurile noastre sunt un mijloc de desfătare pe această lume, dar folosită cu necumpătare vor putea aduce, ca urmare, pedepsirea sufletului nostru.

În zădar vom striga, atunci „necurat, necurat“, căci necurațenia noastră nu va mai stârni milă, ci ne va trimite direct în împărăția focului, în gheenă, unde va fi plângerea și scârșirea dinților!

Preot Vasile Nartea

Recenzii

Cartea cu pilde, de Al. Lascarov Moldovanu, 230 pagini 60 lei.

Sunt prea puțini laici, între scriitorii români, cari să se ocupe și să scrie numai în duh bisericesc. D-l Lascarov Moldovanu e cel dintâi între aceștia și e și fecund. Foarte bun creștin, are răsunet în lupta sa de încreștinare a maselor, ca scriitor și orator. Aceste două calități se găsesc rar întruchipate în aceeași persoană. Graiul său popular, dulcea și frumoasa limbă a sfințelor cazanii, în care îmbracă producțiile sale, fac să fie scriitorul sfântos și adânc credincios al poporului. Sentimentalismul și sensualismul, care formează baza scrierilor literare, în scrierile sale, d. Lascarov le înlocuește prin iubirea creștină și învățături practice, din preceptele creștine.

Cine a cetit scrierile sale anterioare: *Mamina*, *Tătunu*, *Cruce și Naționalism*, *Flori și Alte Flori creștine* și să nu aprecieze cunoștințele sale profund creștine și să nu rămână cu sentimente și dorinți de apropiere către sublima învățătură a Mântuitorului Hristos? Scrierea: *Concordanță a Noului Testament*, dovedește cunoștinți de migăloasă studiere a Sfintei Scripturi și dorința, ca să se ușureze puțința de studiere și cunoștinți a oricărui doritor de a cunoaște fundamentul învățaturii creștine.

În scrierea, de care ne ocupăm, mai mult ca în altele, ca-

ută a ridica prestigiul preotului, al Bisericii și învățaturii ei contribuind prin aceasta la zidirea sufletească a creștinilor.

Limba și forma, în care sunt expuse pildele, fac să poată fi înțeleasă de marea masă a poporului. E în adevăr cartea pe care o cerem pentru cei mai puțin cărturari și trebuie să fie pe masa oricărui bun creștin, care va găsi în ea multe leacuri sufletești.

Modest din fire, mărturisește că pildele numai le-a adaptat învățaturii creștine, dar meritul cel mare e că le-a tălmăcit pe înțelesul tuturor și în limbă literară atrăgătoare.

În 72 de titluri, așezate după alfabet, expune 259 pilde, în care preamărește virtuțile creștine și arată relele urmări ale păcatelor, dând învățături de îndreptare.

Ca titluri de virtuți are: Adevărul, Ascultarea, Biblia, Binele, Biserica, Căința, Cinstea, Dragostea, Iertarea, Infrânarea, Milostenia, Nădejdea, Postul, Răbdarea, etc.

Dintre păcate descrie: Bârliirea, Desnădejdea, Diavolul, Fățărnicia, Inchinarea de idoli, Lenea, Mânia, Nehotărârea, Păcatul, Răutatea, Sudalma, etc.

Câteva exemple ne vor edifica mai mult asupra însemnătății și folosului cărții.

Corabia Bisericii (pag. 17). Călătorind pe mare, un necredincios și unul credincios, ereticul zise binecredinciosului; „Ce nevoe mai e de Biserică? omul poate trăi și fără ea“... Acesta îi răspunde: Tu de ce nu ieși din barca aceasta, ca să mergi la mal fără ajutorul ei? Acela îi răspunde: „Fiindcă mă tem să nu mă înec... „I se răspunde de credincios: „Tot așa este și cu Biserica.. Ea este corabia pe care trebuie să ne urcăm, pentru ca valorile vieții să nu ne înghită!“... după cum barca nu poate merge fără cârmaci, tot așa și corabia Bisericii are nevoe de preoți.

Credința sectanților e nedreaptă. (pag. 27). Un evreu, un drept credincios și un sectant. Evreul zise: Dacă Mesia n'a venit, eu am dreptate. Dacă a venit atunci drept credinciosul are dreptate. Dar sectantul n'are nici în un caz dreptate, fiindcă acesta socotește pe Mântuitorul om, nu Dumnezeu.

Mântuirea să nu o amânăm. (pag. 28). Un împărat fiind la o petrecere, n'a vdit să se deranjeze să citească o serisoare, pe care i-o adusese un ostaș, ca să nu-și strice cheful. Încă acolo fiind, cei ce urziseră complotul au sărit și l-au omorât.

Trebuie deci să ținem seamă de chemările, pe care ni le face Domnul Iisus Christos, căci diavolul e în permanență pregătit să ne atace.

Bucuria cea mai mare în viață (pag. 65), dintre mai multe întâmplări, expuse de un cerc de prieteni, au convenit că este aceia, pe care a simțit-o cel ce a ajutat pe o văduvă cu copii, ca să-și plătească datoria la un cămătar.

Păcatul (pag. 154). Un împărat a lăsat pe soția sa o zi să

stăpânească în locul lui. Aceasta a poruncit de a tăiat capul bărbatului ei și a domniț apoi cu cruzime și răutate.

„Asemenea e și păcatul.

„De-l vom lăsa să ne conducă, fie chiar numai— o zi din viață „—el pune stăpânire pe sufletul nostru și-l ucide“.

Murdăria păcatului (pag. 159). Păcatul e negru, ca și cărbunele. Un cărbune ori cât l-ai spăla tot negru rămâne, dar în foc își pierde negreala. Ca să ne curățim sufletul de păcate, să ne lăsăm cuprinși de focul pocăinței și atunci, sufletul se face din nou alb și frumos.

Lenea (pag. 128). Apa din un râu, cât curge repede și spală murdării e tot curată, dar când stă liniștită se strică singură.

„Așa e și cu viața noastră. Mai bine e să o petrecem în mișcări și în muncă, de cât s'o stricăm în lene și în trândăvie“.

Relele porniri (pag. 173). trebuiesc alungate de îndată, ce se ivesc. Corăbierul, care nu astupă îndată o mică spărtură, se face mare și apoi nu va mai putea opri năvala apei. Cărbunele dacă-l arunci imediat, nu-ți frige mâna, iar dacă-l ții îți face rană. O pată pe o haină, dacă o cureți imediat, nu strică haina, dar mai târziu nu mai putem să o scoatem.

D-l Lascarov trebuie socotit ca un abil și mult folositor misionar al Bisericii naționale.

De la felul său de a scri, ar trebui să se inspire și alți scriitori chiar bisericești, care fac numai operă distructivă. Nu găsem nimic bun sau demn, în oamenii sau așezămintele Bisericii românești.

Domnul Lascarov face cu adevărat operă constructivă și de consolidare a Bisericii naționale ortodoxe și a reprezentanților ei

Preotul M. Rădulescu

RECEPȚIA

de Anul Nou dela Palatul Episcopal

Anul acesta a avut loc tradiționala și creștineasca recepție în palatul episcopal, la care au luat parte șefii tuturor autorităților locale.

P. S. Arhiereu Vicar Galaction Silistreanu, a exprimat felicitări P. S. Episcop Gherontie, pentru începutul anului 1941, urându-i rodnică și îndelungată păstorie.

P. C. Pr. Const. Staicu, consilier referent, făcând un scurt istoric, a arătat că Biserica a sprijinit întotdeauna Statul,

iar reprezentanții săi s'au jertfit pentru propășirea și înălțarea Neamului. Aduce felicitări P. S. Episcop Gherontie în numele clerului din Eparhie și-L asigură că preoțimea își va face întreaga datorie către Biserică și Țară.

P. S. Episcop Gherontie, luând cuvântul, a mulțumit tuturor participanților, arătând că prezența autorităților este mai ales un omagiu pe care acestea îl aduc Bisericii strămoșești, care a ocrotit întetdeauna Neamul în vremuri de urgie.

Vorbind despre începuturile arhipăstoriei P. S. Sale, arată greutățile întâmpinate, fiindcă în această eparhie nou înființată, totul trebuia reorganizat.

Dacă nu s'ar aminti decât numeroasele biserici și case parohiale construite, parohiile nou înființate, intensificarea vieții religioase, mai ales în Cadrilater unde lipsea cu desăvârșire și în sfârșit construirea palatului episcopal, fără ajutorul bănesc al nimănui, sunt realizări care stau mărturie a străduințelor depuse.

Incheie spunând că va continua opera constructivă în acest colț de țară și binecuvântând întreaga asistență, face urări ca Dumnezeu să ajute Neamului să-și trăiască viața în fireștile-i hotare.

PARTEA OFICIALA

COPIE după telegrama Ministerului Educației Naționale, Cultelor și Artelor Nr. 4951 din 29 Ianuarie 1941 către Sf. Episcopie Constanța, înregistrată sub Nr. 728 din 30 Ianuarie 1941.

Luând conducerea Ministerului Educației, Cultelor și Artelor, mă adresez Prea Sfinției Voastre cerându-i să ia cuvenitele măsuri ca toți slujitorii altarului să dea deplinul lor concurs, pentru funcționarea regulată a tuturor organelor Statului și pentru aducerea liniștei depline.

Veți binevoi a-mi comunica telegrafic până în seara zilei de 1 Februarie, măsurile luate de Prea Sfinția Voastră.

Beasemenea îmi veți comunica cazurile de acțiune nepotrivită cu caracterul de slujbaș al altarului, din partea vreunui cleric sau funcționar eclesiastic.

Ministrul al Educației Naționale, Cultelor și Artelor,
(ss) G-ral ROSETTI

COPIE după telegrama Sf. Episcopii Constanța Nr. 9195 din
24 Decembrie 1940.

*Majestății Sale Regelui Mihai I și Majestății Sale
Reginei Mame Elena, București*

*De sfintele sărbători ale Nașterii Domnului, de-
pun în numele credincioșilor Eparhiei Constanța la
picioarele Tronului Regal cele mai respectuase omagii.
Să trăiți Majestate*

Episcop (ss) † GHERONTIE

COPIE după telegrama înregistrată la Sf. Episcopie
sub Nr. 10, 1941.

*Majestatea Sa Regina Mamă, Vă trimite cele mai călduroase
mulțumiri pentru telegrama ce i-ați trimis în numele credincioșilor
eparhiei Constanța.*

(ss) **Nelly Katargi**, doamnă de onoare

COPIE după telegrama Sf. Episcopii Constanța. Nr. 9262 din 31
Decembrie 1940 către M. S. Regele Mihai I, București.

*Cu prilejul Anului Nou clerul și credincioșii Eparhiei Con-
stanța, își îndreaptă cu supunere și devotament gândul către Ma-
jestatea Voastră și exprimă prin mine respectuase omagii și
urări de viață lungă și glorioasă.*

Să trăiți Majestate,

Episcop (ss) † Gherontie

COPIE după telegrama Sf. Episcopii Constanța în-
registrată sub Nr. 9263 din 21 Decembrie 940.

Majestății Sale Reginei Mame Elena, București.

*De Anul Nou Vă exprimăm omagii și urări de viață
lungă.*

Episcop (ss) † GHERONTIE

COPIE după telegrama înregistrată la Sf. Episcopie Constanța sub Nr. 135 | 941.

M. S. Regina Mamă Vă trimite calde mulțumiri pentru bunele urări exprimate de Prea Sfinția Voastră cu prilejul Anului Nou.

(ss) **Nelly Catargi**, doamnă de onoare.

COPIE după telegrama Sf. Episcopii Constanța, sub Nr. 9199 din 24 Decembrie 1940.

Domnului General Antonescu Conducătorul Statului București.

De sfințele sărbători ale Nașterii Domnului Vă exprim respectuoase omagii în numele meu și al credincioșilor Eparhiei Constanța.

Dumnezeu să Vă țină sănătos spre ridicarea Neamului nostru.

Episcop (ss) † Gherontie

COPIE

Conducătorul Statului Român

Generalul I. Antonescu mulțumește P. S. Episcop Gherontie și credincioșilor Eparhiei Constanța, pentru urările primite, transmițându-le aceleași bune urări de fericire.

București 26 Decembrie 1940

Ocuparea posturilor vacante

Decizia Ministerului Educației Naționale Nr. 2131, publicată în Monitorul Oficial Nr. 13 din 16 Ianuarie 1941.

Noi, Ministru secretar de Stat la departamentul Educației Naționale, Cultelor și Artelor,

DECIDEM :

Art. I. Posturile de preoți și diaconi bugetare, vacante în prezent, nu se mai pot ocupa prin numiri sau înaintări, până la

noi dispozițiuni, urmând a se încadra mai întâi clericii refugiați, potrivit dispozițiilor decretului-lege Nr. 2317 din 10 Iulie 1940.

Art. II. Toate formalitățile de numire în curs, în aceste posturi, se suspendă, afară de acelea referitoare la numiri făcute în mod valabil, de eparhii, până la data de 1 Ianuarie inclusiv.

Art. III. Transferările și numirile de refugiați se vor face numai în posturi echivalente ca grad și salariu.

Art. IV. D-l director al Cultelor, este însărcinat cu aduce-rea la îndeplinire a prezentei decizii.

Data la 14 Ianuarie 1941.

Ministru,

(ss) **Traian Brăileanu**

COPIE după ordinul circular al Sf. Episcopii Constanța nr. 408 din 24 Ianuarie 1941, către Protoieriile eparhiale Constanța.

Prea Cucernice Părinte,

Cu toate repetatele Noastre ordine și îndemnuri, de a se arenda, prin licitație publică, terenurile în plus la parohii, cu regret constatăm, că abia 30% sunt în formă până acum.

Consiliul eparhial economic, în ședința dela 20 Ianuarie 1941, a hotărât ca P. C. V. să luați măsuri a se face neapărat publicații pentru toate terenurile, pentru care nu s'au făcut până acum formele.

Datele de ținerea licitației s'au fixat, în toată Eparhia, în zilele de Duminică 16 Februarie 1941 ora 10, prima licitație și Duminică 23 Februarie a.c. la aceiași ora, a doua licitație.

Se vor adresa procese verbale de parohii respectivi sau delegații P. C. V. împreună cu episcopii.

Dosarele cu oricare ar fi rezultatul, se vor trimite a doua zi Sf. Episcopii.

Se vor aplica severe sancțiuni celor ce vor arăta neglijență sau rea voință.

Vi se alătură tablou de terenurile nearendate din Protopopiatul P. C. V.

Cu arhieresti binecuvântări.

Episcop (ss) † **GHERONTIE**

Consilier Referent, (ss) Pr. M. Rădulescu

Sfânta Episcopie Constanța
Nr. 591, din 23 Ianuarie 1941

PUBLICAȚIUNE

Consiliul eparhial economic al Sfintei Episcopii, în ședința dela 20 Iannarie 1941, a hotărât arendarea prin licitație publică a terenurilor în plus dela parohiile din cuprinsul Eparhiei.

Licitațiile vor fi publice și se vor ține la oficiile parohiale respective, la ora 10,30 dimineata, pe timp de un an, începând dela suma de 25 la sută sub prețul regional al comunei respective.

Prima licitație va fi în ziua de Duminică 16 Februarie 1941 și a doua în ziua de Duminică 23 Februarie 1941.

Tablou, de terenurile care se scot la licitație, se găsește la fiecare protoierie și la Sf. Episcopie.

Consiliul Eparhial Economic

B O R D E R O U

de prețur imprimatelor parohiale

Nr. crt.	Denumirea imprimatelor	Preț vechiu	Preț nou
1	Registru de botezați	120	140
2	» chit. parohii	15	20
3	» bonier	15	20
4	» partizi	15	20
5	» cununați	120	140
6	» înmormântați	120	140
7	Carnete certificate botez.	100	120
8	» » cununați	100	120
9	» intrare și eșire	150	180
10	Registru de procese verbale	80	100
11	Cont de gestiune	4	5
12	Bugete	4	5
13	Mape de bugete	2	3
14	Contracte de arendare	4	4
15	Registru chitanțier protoierii	200	250
16	» Bonier	150	175

NOTĂ. Prețurile sunt pentru parohii.

SPRE ȘTIINȚĂ

Revista apare sub îngrijirea Secției Culturale.
Schimbul de reviste, trimeteri de articole, abo-
namente și orice corespondență, se va adresa Re-
vistei «Tomis» la Sfânta Episcopie, Constanța.

ABONAMENTUL:

1 an pentru preoți, epitropi și abonați particulari 120 lei
1 an pentru cântăreți 100 „

SFANTA EPISCOPIE - CONSTANTA

Revista "Biserica Ortodoxa
R.C. Sale
Domnului" Romana

Parohia

Biserica Sf. Antim

Comuna

Județul

București ~~1976~~

Mario Roseti 63

